

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudkyň JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Evy Rybářové v právní věci žalobce: **F. K.**, nar. X, bytem J., v řízení zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25 proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.10.2013, čj: MV-103660-11/OAM-2011

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.10.2013, čj: MV-103660-11/OAM-2011, kterým uložil žalobci nahradit náklady spojené se správním vyhoštěním ve výši 28.149 Kč.

Žalobce v podané žalobě namítá porušení zásad uvedených ve správním řádu v § 3 a § 2 odst. 3 a 4. Dále vytýká žalovanému, že porušil ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, neboť ve výrokové části napadeného rozhodnutí vymezil sice konkrétní částku, kterou je žalobce povinen uhradit, absentuje ale zcela definování zákonných ustanovení, na jejichž základě byla částka stanovena a proč, v dané konkrétní výši. Napadené rozhodnutí je proto zatíženo nepřezkoumatelností.

Dále žalobce namítá zásadní procesní pochybení, neboť žalobce v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 nebyl upozorněn na možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. V další žalobní námitce žalobce zpochybnil samotný způsob, jakým byla stanovena výše částky, kterou je povinen zaplatit. Správní orgán vychází toliko z vyúčtování poskytnutého Správou uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ČR, což je podklad, který vznikl mimo správní řízení a žalobce nemá jedinou možnost, jak se s tímto podkladem vypořádat.

Žalobce pak dále poukazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že nelze požadovat úhradu nákladů z prostředků, které tento získá v budoucnu, vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.5.2009, čj: 1 As 36/2009-88. Současně odkázal na ustanovení § 123 odst. 4 zákona o pobytu cizinců i na odstavec 6 tohoto ustanovení. Žalobce konstatoval, že s ohledem na dlouhý pobyt v zařízení, kde byl zajištěn, neměl možnost získat po celou dobu žádné prostředky pro svou obživu a tedy ani úhradu daných nákladů. Ani v době podání žaloby nedisponoval žádnými prostředky k úhradě vypočtených nákladů k zajištění, což bylo právě způsobeno dlouhodobým zajištěním. Rozhodnutí žalovaného tak považuje za nezákonné z uvedených důvodů.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě poukázal na to, že správní orgán při stanovení povinnosti k úhradě nákladů spojených se správním vyhoštěním postupoval plně v souladu s ustanovením § 123 odst. 5 zákona o pobytu cizinců a aplikoval ustanovení § 123 odst. 3 tohoto zákona, dle něhož je povinen náklady spojené se správním vyhoštěním uhradit cizinec, který má být vyhoštěn na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. K žalobě citovaná judikatura se vztahuje k předchozímu znění zákona o pobytu cizinců a s ohledem na změny uvedeného zákona je již nepoužitelná. Žalovaný poukázal na to, že žalobci bylo vysloveno správní vyhoštění, které zůstalo platné. Je zřejmé, že náklady, spojené se správním vyhoštěním skutečně vznikly, a to v přímé souvislosti s protiprávním jednáním jmenovaného. Zmíněné vyúčtování je zcela v souladu se závaznými právními předpisy a zohledňuje náklady, které byly vynaloženy na žalobce jako nezbytné náklady způsobené předchozím nelegálním chováním jmenovaného. Odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 12.11.2013 čj: 1 A 43/2013-18. K otázce seznámení se s podklady rozhodnutí uvedl žalovaný, že dne 25.10.2012 byl žalobce vyzván, aby se seznámil s podklady rozhodnutí a k nim v případě vyjádřil.

K tvrzené nezákonnosti výroku rozhodnutí odkázal žalovaný na ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu s tím, že jak řešení otázky, která je předmětem řízení – povinnost nahradit přesně označené náklady spojené se správním vyhoštěním, právní ustanovení, podle níž bylo rozhodováno - § 165 písm. e) a § 123 odst. 5 zákona o pobytu cizinců a taktéž označení účastníka tedy žalobce, výrok rozhodnutí obsahuje. Další požadavky jdou již nad rámec tohoto ustanovení (viz rozsudek NSS ze dne 18.4.2013, 5 As 73/2011). Z uvedených důvodů považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že dne 13.9.2011 vydala Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl.m.Prahy, odbor cizinecké policie rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 120 dnů ode dne omezení osobní svobody. Téhož dne tento správní orgán vydal oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění žalobce z území České republiky. Ve spise se také nachází seznam dočasně odebraných

dokladů, věci a finančních prostředků s tím, že u žalobce byla nalezena peněžní hotovost ve výši 1.473 Kč. Ze závěrečného vyúčtování uschovaných peněžních prostředků zajištěného cizince a nákladů spojených se správním vyhoštěním vyhotoveným Správou uprchlických zařízení Ministerstva vnitra, Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová dne 10.1.2012 soud zjistil, že náklady na ubytování činily 15.340 Kč, na stravování 13.216 Kč, uhrazeno bylo 407 Kč na ubytování a neuhrazeno zůstává 28.149 Kč. Na tuto částku byl vydán výkaz nedoplatku zajištěného cizince. Dne 25.10.2012 vydalo Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky oznámení o zahájení řízení podle ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu ve věci úhrady nákladů spojených s rozhodnutím o správním vyhoštění. Současně byl v tomto dokumentu žalobce poučen o svých právech, mimo jiné i o tom, že dle ustanovení § 36 odst. 3 musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Téhož dne vyhotovil správní orgán výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí, která byla žalobci doručena a kterou převzal osobně. Dne 25.10.2011 vydala Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl.m.Prahy, odbor cizinecké policie rozhodnutí o vyhoštění žalobce a dne 16.10.2013 bylo vydáno napadené rozhodnutí o povinnosti žalobce nahradit náklady spojené se správním vyhoštěním. Žalovaný v něm shrnul dosavadní průběh řízení a podle vyhlášky ministra vnitra č. 447/2005 Sb. rozhodl o tom, že cizinci zbývá uhradit částku 28.149,- Kč.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.r.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že ve výrokové části napadeného rozhodnutí vymezil sice konkrétní částku, kterou je žalobce povinen uhradit, absentuje ale zcela definování zákonných ustanovení, na jejichž základě byla částka stanovená a proč, v dané konkrétní výši.

Z obsahu napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný uložil žalobci povinnost zaplatit náklady spojené se správním vyhoštěním a stanovil mu k tomu lhůtu 15 dnů. Ve výroku je uvedeno, že se povinnost ukládá dle ustanovení § 123 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení skutečně upravuje oprávnění policie nebo ministerstva rozhodnutím stanovit, v jaké lhůtě a výši je osoba podle odstavců 2 až 4 tohoto ustanovení povinna náklady spojené se správním vyhoštěním nebo jejich zbývající část uhradit i to, že odvolání není proti tomuto rozhodnutí přípustné. V záhlaví rozhodnutí je uveden odkaz na § 123 zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tedy na celé ustanovení, které upravuje úhradu nákladů spojených se správním vyhoštěním.

Napadené rozhodnutí tedy nepřezkoumatelné není, když žalovaný řádně uvedl zákonné ustanovení, dle kterého žalobci povinnost uhradit náklady správního vyhoštění, uložil Podle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2015, č.j. 8 As 141/2012 -57, (dostupné na www.nssoud.cz). je povinnost uvést ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno (§ 68 odst. 2

zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), je splněna i tehdy, když je příslušné ustanovení právního předpisu uvedeno v tzv. návěti (záhlaví) rozhodnutí, které je třeba pokládat za součást výrokové části rozhodnutí. Jak soud již shora uvedl, tuto povinnost žalovaný splnil.

Žalobce dále vytýká žalovanému, že řádně nezjistil skutkový stav. K této námitce ale neuvádí žádné konkrétní sdělení, a proto soud taktéž v obecné rovině sděluje, že nedostatečné zjištění skutkového stavu nezjistil.

Žalobce namítá zásadní procesní pochybení žalované, neboť nebyl v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 upozorněn na možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Toto tvrzení ale neodpovídá obsahu předloženého správního spisu, ze kterého soud zjistil, že Ministerstvo vnitra zahájilo dne 25.10.2012 podle ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu řízení ve věci úhrady nákladů spojených s rozhodnutím o správním vyhoštění. Již v Oznámení o zahájení řízení, které žalobce převzal osobně, byl žalobce poučen o svých právech, mimo jiné i o tom, že dle ustanovení § 36 odst. 3 musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ve stejný den, tj. 25.10.2012, vyhotovil žalovaný Výzvu k seznámení s podklady rozhodnutí, která byla žalobci doručena a kterou, jak vyplývá z doručenky založené ve spise, převzal žalobce osobně. Námitka je proto nedůvodná.

Pokud žalobce namítá, že žalovaný při rozhodování vychází toliko z vyúčtování poskytnutého Správou uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ČR, což je podle něj podklad, který vznikl mimo správní řízení a žalobce nemá jedinou možnost, jak se s tímto podkladem vypořádat, je tato námitka nedůvodná, neboť žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí, které vypočítává výši nákladů spojených se správním vyhoštěním žalobce, mohl vycházet pouze a jedině z vyúčtování skutečných nákladů, které mu ale mohl předložit pouze ten subjekt, kterému náklady vznikly a který služby - ubytování a stravování - poskytl.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že vyúčtování nákladů, a to jak průběžné, tak i závěrečné, která vyhotovila Správa uprchlických zařízení ministerstva vnitra, byly založeny ve správním spise a žalobce se s nimi mohl seznámit. O této možnosti byl žalovaným řádně poučen. Žádné námitky proti vyúčtování v průběhu správního řízení nevznikly a neučinil tak ani v podané žalobě.

Žalobce také namítal nezákonnost požadavku na zaplacení vypočtených nákladů, neboť po něm nemůže žalovaný požadovat úhradu nákladů z prostředků, které tento získá v budoucnu. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního ze dne 21.5.2009, čj: 1 As 36/2009-88. Současně odkázal na ustanovení § 123 odst. 4 zákona o pobytu cizinců i na odstavec 6 tohoto ustanovení. Žalobce zdůraznil, po dobu zajištění neměl možnost získat žádné prostředky pro svou obživu a tedy ani úhradu daných nákladů. Ani v době podání žaloby nedisponoval žádnými prostředky k úhradě vypočtených nákladů k zajištění, což bylo právě způsobeno dlouhodobým zajištěním

Ani v rámci této námitky žalobce nezpochybňuje vznik nákladů spojených s jeho pobytem v zajišťovacím zařízení. Brání se ale jejich placení z toho důvodu, že v době zajištění u sebe měl pouze peněžní hotovost ve výši 1.473 Kč a že mu tedy nemůže být uloženo, aby zaplatil všechny vzniklé náklady a že by je měl zaplatit z peněz, které získá v budoucnu. Jeho odkaz na judikaturu, ze které v žalobě vychází, je ale zcela nepřipadný. Rozsudek Nejvyššího správního ze dne 21.5.2009, čj: 1 As 36/2009-88 sice žalobcem

prezentovaný názor obsahuje, ale vztahuje se ke znění § 123 odst. 1 zákona o pobytu cizinců před novelou účinnou od 1.1.2011. Do té doby znělo ustanovení § 123 odst. 1 tohoto zákona tak, že náklady spojené se správním vyhoštěním se uhradí z peněžních prostředků cizince, který má být vyhoštěn na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. Byl zde tak uveden výslovný odkaz na „peněžní prostředky cizince“, ze kterých bylo možné vzniklé náklady uhradit.

Zákonem č. 427/2010 Sb. s účinností od 1. 1. 2011 byl novelizován zákon o pobytu cizinců, a bylo změněno ustanovení § 123 zákona o pobytu cizinců a v důvodové zprávě k tomuto zákonu bylo výslovně uvedeno, že *navrhovaná úprava reaguje na rozsudky Nejvyššího správního soudu, kterými konstatoval, že za stávající právní úpravy lze k úhradě nákladů spojených se správním vyhoštěním cizince použít pouze ty finanční prostředky, které byly cizinci vzaty do úschovy v souvislosti s jeho zajištěním a umístěním do zařízení pro zajištění cizince (viz rozsudek NSS 3 AS 7/2009-49). Cílem nové úpravy je výslovně stanovit povinnost takovému cizinci uhradit náklady spojené s jeho správním vyhoštěním z území České republiky. Současně je zachována úprava, podle níž tato povinnost za stanovených podmínek přechází i na další osoby. Nově se zohledňuje možná existence finančních prostředků, které cizinec složil jako finanční záruku podle §123c.*

Novelizované ustanovení § 123 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců v novelizovaném znění zní tak, že náklady spojené se správním vyhoštěním zahrnují náklady na ubytování a stravování, přepravní náklady a ostatní nutné peněžní náklady a navazující odstavce 3 pak upravuje, že nehradí-li náklady spojené se správním vyhoštěním osoba uvedená v odstavci 2 a pokud tyto náklady nebyly uhrazeny z finanční záruky složené cizincem nebo složitelem podle § 123c, je povinen tyto náklady uhradit cizinec, který má být vyhoštěn na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. Z uvedeného je patrné, že zákon již nepovažuje za nutný předpoklad pro to, aby mohl správní orgán uložit cizinci povinnost zaplatit náklady spojené se správním vyhoštěním pouze ty peněžní prostředky zajištěného cizince, jimiž fakticky disponoval, a které u něj byly zjištěny a zajištěny.

Vzhledem k tomu, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí dne 16.10.2013, tedy již za účinnosti novelizovaného znění zákona o pobytu cizinců, kde je v § 123 odst. 3 výslovně uvedena povinnost cizince, který má být vyhoštěn, k úhradě nákladů vzniklých v souvislosti se zajištěním, dospěl soud k závěru, že povinnost tyto náklady uhradit, byla v napadeném rozhodnutí stanovena zcela v souladu se zákonem. Soud proto neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že mu nemohlo být uložena povinnost zaplatit všechny náklady spojené se správním vyhoštěním, když u sebe neměl v době zajištění dostatečné množství peněz.

Městský soud v Praze tedy po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem v důsledku krácení práv žalobce. Proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný a náhrada nákladů řízení mu proto nepřísluší, žalovanému pak nad rámec běžných činností správního úřadu žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. května 2016

JUDr. Hana V e b e r o v á
předsedkyně senátu